

Jesús sempre està a punt per a respondre a les diverses necessitats. Avui, entorn de la Taula Eucarística -qui viurem la sort de fer-nos amb la Paraula de Déu-, tindrem present com Jesús cura la sogra de Pere, una pobra anciana malalta i probablement vídua, a qui dona tendrament la mà a fi d'ajudar-la perquè pugui continuar "servint", essent útil a la família. Tot un símbol dels nostres ancians que no hem d'arraconar mai. Jesús els restitueix perquè són del tot necessaris i no sols a favor de les nostres famílies, també de la societat i de l'Església.

Jesús sempre està atent al sofriment que es produeix a les portes de la nostra casa i del nostre poble. Jesús és un excel·lent referent per tots aquells que, a dins i a fora de l'Església, podem caure en la temptació de creure, i fins i tot d'educar i de legislar, sense tenir present els valors que a favor de tots, tenim "uns i altres": els infants, els joves, els adults, els ancians; els qui patim o no patim dificultats físiques i mentals, també dificultats per a recolzar el sentit i la dignitat de tota vida humana.

El que dona aquesta capacitat d'atenció i de descoberta dels valors presents en tots, ens ho regala clarament Jesús cuidant, i convidant-nos a cuidar, l'àmbit de la interioritat. Constantment es retira tot sol degustant el silenci, la reflexió, la pregària. De fet aquest és el secret de la seva persona, del que diu, del que fa, del que és, i del que ens suggereix. Per açò, crec molt necessari que tots, absolutament tots, valorem el silenci, la reflexió i la pregària.

El silenci ens centra, ens parla, ens ensenya. El silenci ens educa i ens guia enmig de tantes paraules i renous de tot tipus que vivim. Qui acull el silenci demostra capacitat per acollir-se a ell mateix i la veritat que és. Ja deia Rabindranath Tagore que "ens perdem entre la multitud per ofegar així el clamor del nostre propi silenci". Fer silenci és signe de la saviesa que cerca fer-se en la veritat. Rallar i rallar, cridar i cridar, tot intentant fer desaparèixer el silenci, no és altra cosa que una actitud totalment desassenyada i pròpia de qui, en el fons, es sent dèbil davant el que ha dit, el que ha fet i el que crea. Qui refusa el silenci no és capaç de descobrir el que hi ha en el fons de tot i de tots.

La reflexió ens acompanya a adonar-nos del què hem dit, del què hem fet..., i del seu impacte en la nostra vida i en la vida dels demés. La reflexió ens regala la capacitat d'encarar-se, cadascú amb ell mateix, i amb ganes d'intensificar o de rectificar el que faci falta, de donar gràcies o de demanar perdó. L'experiència no consisteix en haver viscut anys i moltes circumstàncies diverses, més bé consisteix en la reflexió que duem a terme a cada passa que feim. Sols observant i reflexionant anam trobant el nostre camí. Tots necessitam meditar, reflexionar, fer profundes calades en el nostre interior per aconseguir ser més humans, més creïbles, més coherents, més responsables, més amics de tots i de tot.

La pregària ens obra el cor, a qui de ver ens interessa la pregària, a conèixer, acollir i viure el projecte salvador de Déu, i ens ajuda a ser capaços d'estar al servei de tothom i a tot arreu. Sortir de nosaltres mateixos i confiar en Déu és una sort personal i col·lectiva. Record haver llegit a "La oración de la rana" d'Anthony De Mello: "Algú es va perdre en el desert. Més tard, referint-se a la seva experiència, deia als amics que, sentint-se absolutament desesperat, s'havia posat agenollat i havia implorat ajuda a Déu. I els amics li van demanar: "I Déu va fer cas de la teva pregària?" I ell va respondre: "Abans de que ho fes, va aparèixer un explorador i em va indicar el camí".

Ho crec. Per a respondre dignament a les diverses necessitats, ens és necessari descobrir i viure: el silenci, la reflexió i la pregària.